

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1470/2021
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милија Трифуновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Народна скупштина, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 954/19 од 30.10.2020. године, у седници већа одржаној 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 954/19 од 30.10.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 954/19 од 30.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 954/19 од 30.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3051/18 од 05.12.2018. године, у ставу првом изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу, на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије и њених одбора, за период од 01.02.2010. године до 31.05.2012. године, исплати одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од 06.11.2012. године до исплате, као и у ставу четвртом изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 420.479,00 динара. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије и њених одбора за новембар и децембар 2009. године исплати одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од 06.11.2012. године до исплате и у ставу првом изреке у погледу каматног почетка тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев за исплату затезне камате на досуђене износе главног дуга од доспелости појединачних месечних износа до 06.11.2012. године. Ставом трећим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима трећем и петом изреке, којима је

одбијен, као неоснован, тужбани захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати неисплаћени регрес за коришћење годишњег одмора за 2009. годину у одређеном новчаном износу са законском затезном каматом као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу преко досуђеног ставом четвртим изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 13.900,00 динара, а одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка као и захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка у износу преко досуђеног.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у одбијајућем делу за исплату законске затезне камате на досуђени главни дуг почев од доспелости појединачних износа па до 06.11.2012. године, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, обавезана је тужена да тужиоцу исплати неисплаћене дневнице на име учешћа у раду за време заседања Народне скупштине и њених одбора, за период од 06.11.2009. до 31.05.2012. године, у одређеним појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од 06.11.2012. године до исплате, док је одбијен, као неоснован, захтев за исплату законске затезне камате на досуђене износе главног дуга неисплаћених дневница од доспелости сваког појединачног износа па до 06.11.2012. године. Ово због тога што применом члана 324. став 2. ЗОО, тужилац има право на камату за неисплаћене дневнице у висини главног дуга, а на појединачне износе тек од момента када се обратио РЈП за мирно решење спора, а то је 06.11.2012. године, а не и за ранији период.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована одлука другостепеног суда, Врховни касациони суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да ни у случају прихватања да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, исход поступка не би био другачији или повољнији за тужиоца.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата,

уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против одлуке о законској затезној камати на досуђени износ главног дуга, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање. Против пресуде другостепеног суда ревизија се не може изјавити ако се ревизијом побија само одлука о камати као споредном захтеву, а нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. ЗПП по којој је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака. Ово са разлога што се наведена одредба не примењује када је предмет ревизије само одлука о камати.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**